

*Sıçrayarak giden ceylanlar
tünel kazarak yuva yapan bir soy **doğurmazlar.***
--Wolof atasözü

Ceylanlar nasıl ceylana-benzer özelliklere sahip olan bir soy üretirlerse, aynı şekilde günahkârlar da günahlı özellikler taşıyan bir soy üretirler. İnsan kendi başına bırakıldığında çaresizdir; bu günah çemberini hiçbir şekilde kıramaz. Ve gördüklerimiz de bu gerçeği kanıtlar.

GÜNAHLI OLANLAR

Amerika'daki sinema filmi endüstrisi üzerinde düşünelim. Hollywood her yıl bencillik, ahlaksızlık, sapıklık, küfürlü konuşmalar, vahşet, intikam ve hile sergileyen erkek ve kadın kahramanların başrolde oynadıkları filmler üretir ve bu filmleri diğer ülkelere satar. Senaryo yazarları filmlerinde, portrelerini çizdikleri "iyi adamlar"ın günahlı özelliklerine neden kasten yer verirler? Neden "kahramanı" doğru, nazik, bencil olmayan, bağışlayan ve içten bir kişi olarak canlandıran filmler yapmazlar? Yapmazlar, çünkü insan soyuna günah bulaşmıştır. İnsanın yarattığı en iyi hayali karakterler bile kusurludurlar. Ve insan soyundaki bu bozukluk yalnızca Hollywood kahramanları ile sınırlı değildir.

İnsanın günaha-eğilimli doğası, kendisini pek çok gizli şekillerde ortaya koyar. Örneğin, eğer Arap dünyasına ait biri iseniz, yüzyıllık geçmişe sahip bir edebiyatın figürü olan Juha adlı kişiyi büyük olasılıkla tanıyorsunuzdur. Juha ve eşeği hakkında anlatılan halk öykülerini okuduğumuz zaman gülümseriz. Sözleri ve davranışları zeka ve mizah – ve aynı zamanda ben-merkezcilik, hakaret eden bir ruh, saf olmayan düşünceler, intikam, hile ve yerine getirilmeyen vaatler– ile karakterize edilen bu akıllı karakter hakkında yüzlerce fıkra yazılmıştır. Düşünün! En sevdiğimiz hayali kahramanlar bile bozulmuş bir doğayı sergilemektedirler! Size Juha ile ilgili yazılmış olan kısa bir fıkradan, bu bozulmuş doğayı ortaya koyan basit bir örnek aktarayım:

Bir arkadaşı, Juha'ya gelir.

“Bana biraz borç para vereceğine söz vermiştin” der, “şimdi bu parayı almaya geldim.”

Juha, arkadaşına, “Dostum, ben kimseye borç para vermem, ama sana gönlünü hoş edecek sözler verebilirim!” yanıtını verir.¹⁴⁷

Bizler de bu hayali halk kahramanı Juha'ya benzeriz, çünkü yerine getirmeyi hiçbir zaman düşünmememize rağmen yine de vaatlerde bulunmuşuzdur. Düşmüş insan doğamız yüzünden aynı Juha gibi davranırız.

Ama her şeye rağmen, tarihte¹⁴⁸ verdiği tüm Vaatleri yerine getiren bir Kişi mevcuttur. O, her zaman gerçeği konuştu. Asla aldatmadı, hakaret etmedi, tehdit etmedi ya da intikam peşinde koşmadı.

Bu Kişi'nin adı **İsa**'dır.

*“O, **günah işlemedi**, ağızından **hileli söz çıkmadı**. Kendisine sövüldüğünde, **sövgü ile karşılık vermedi**, acı çektiğinde **kimseyi tehdit etmedi**.”* (1. Petrus 2:22-23)

GÜNAHSIZ OLAN

İsa'nın yaşamı dünyanın günahın egemen olduğu kültürleriyle güçlü bir karşıtlık içindedir. O, dünyaya gelen tek günahsız kişidir. O “*her alanda bizim gibi denenmiş, ama **günah işlememiştir***” (İbraniler 4:15). O'nun aklından hiçbir zaman saf olmayan bir düşünce geçmedi. Dudaklarından asla sert bir söz çıkmadı. İsa, Nasıra'daki mütevazı bir evde üvey erkek ve kız kardeşleriyle birlikte büyürken,¹⁴⁹ On Buyruğa ve Tanrı'nın diğer her yasasına –hem bedende hem düşüncede– *doğal olarak* itaat etti. İsa bizimkine benzer fiziksel bir bedene sahipti, ama bizimki gibi günaha eğilimli bir doğası yoktu.

*“Mesih günahları kaldırmak için ortaya çıktı ve **kendisinde günah yoktu**”* (1. Yuhanna 3:5).

İsa, otuz yaşına geldiğinde, yeryüzündeki görevine resmen başladı.¹⁵⁰ Tanrı ve Şeytan arasındaki savaş kızışmak üzereydi. Şeytan, Tanrı'nın Oğlu'nun onu ezmek için gelmiş olduğunu biliyordu, ama İsa'nın bunu *nasıl* yapacağını bilmiyordu.

Şeytan, ilk mükemmel insanı, Tanrı'nın Yasası'na itaatsizlik etmesi için ayartmıştı, ve şimdi aynı şeyi ikinci Mükemmel İnsan'ın Tanrı'nın Yasalarına karşı gelmesi için yapmayı deneyecekti.

*“Sonra İsa... Ruh'un yönlendirmesi ile çölde dolaştırılarak **kırk gün İblis tarafından denendi**. O günlerde hiçbir şey yemedi. Dolayısıyla bu süre sonunda acıktı.*

Bunun üzerine İblis ona, 'Eğer Tanrı'nın Oğlu'ysan, şu taşa söyle ekmek olsun' dedi. Ama İsa, 'İnsan yalnız ekmekle yaşamaz' diye yazılmıştır' karşılığını verdi.' (Luka 4:1-4)

Şeytan'ın, İsa'ya herhangi "kötü" bir şey yaptırmaya çalışmadığına dikkat edin. İblis, ("kendisinin" egemenliğini istila etmiş olan) bu günahsız İnsan'ın göklerdeki Baba Tanrı'dan bağımsız hareket etmesini istiyordu, çünkü daha önce 11. bölümde gördüğümüz gibi *Tanrı'dan bağımsız olarak düşünmek ya da hareket etmek günahtır.*

Burada üzerinde durulan düşünce şudur: Eğer Mesih tek bir günah işlemiş olsaydı, Adem'in lanetlenmiş soyunu günah ve ölüm yasasından kurtarma görevini yerine getiremezdi.

Borca batmış bir insan nasıl bir başka insanın borcunu ödeyebilecek durumda değilse, aynı şekilde bir günahkâr da başka bir günahkârın günahlarının cezasını ödeyebilecek durumda değildir. Ama, *İnsanoğlu*¹⁵¹ olan *Tanrı Oğlu*'nun hiçbir günah-borcu yoktu. Günahtan özgür olduğu için ölümü bertaraf edebilirdi, ama biraz sonra göreceğimiz gibi Tanrı'nın planı böyle değildi.

Bu arada Şeytan, sürekli olarak, Tanrı'nın mükemmel planından bağımsız hareket etmesi ve günah işlemesi için İsa'yı ayartma girişimlerinde bulundu. İsa, iblisin her ayartma girişimine Kutsal Yazılar'dan aktarmalar yaparak karşılık verdi.¹⁵²

"Sonra İblis İsa'yı yükseklere çıkararak bir anda O'na dünyanın bütün ülkelerini gösterdi. O'na, 'Bütün bunların yönetimini ve zenginliğini sana vereceğim' dedi. 'Bunlar bana teslim edildi, ben de dilediğim kişiye veririm. Bana taparsan hepsi senin olacak.' İsa ona şu karşılığı verdi: 'Tanrın Rab'be tapacak, yalnız O'na kulluk edeceksin' diye yazılmıştır.'" (Luka 4:5-8)

Tanrı, Adem'e tüm yaratılış üzerinde egemenlik vermişti, Şeytan da şimdi aynı şekilde, Adem'in kendisini izlemeyi seçtiği zaman gasp etmiş olduğu "egemenliği" İsa'ya sunuyordu.¹⁵³

İsa, Adem gibi yapmadı, İsa, Şeytan'a itaat **etmedi.**

Tanrı Sözü beden almıştı.

İSA'NIN İZLEYİCİLERİ

İsa, resmi hizmetine başladıktan kısa bir süre sonra, gittiği her yerde Kendisine eşlik etmeleri için on iki erkek seçti. Aynı zamanda, pek çok kadın da İsa'yı izledi. Bu erkekler ve kadınlar İsa'nın söylediği ve yaptığı her şeye tanık oldular.

İsa on iki öğrencisi ile birlikte köy kent dolaşmaya başladı. Tanrı'nın Egemenliği'ni duyurup müjdeliyordu. Kötü ruhlardan ve hastalıklardan

kurtulan **bazı kadınlar** ...ve birçokları kendi olanakları ile İsa'ya yardım ediyorlardı.” (Luka 8:1-3)

İsa, erkeklere, kadınlara ve çocuklara aynı saygıyı gösterdi. İncil, İsa'nın kadınlara, o dönemin Yahudi ve Roma kültüründen üstün olan bir saygı ve nezaket gösterdiğini anlatan çok sayıda öyküyle doludurlar.

İsa, yeryüzünde bulunan herkese büyük değer verdi. Ama hiç kimseyi hiçbir zaman, Kendisini dinlemesi, Kendisine inanması ya da Kendisini izlemesi için zorlamadı. O, ödeyecekleri bedel ne olursa olsun, zihinleri ve yürekleri gerçeği işitmeye ve benimsemeye eğilim gösteren kişilerle zaman geçirmekten hoşlandı.

BİR ANAHTAR SORU

Sıradan insanların çoğu İsa'nın ardından gittiler, ama Yahudi din önderleri İsa'yı izlemediler.

İsa, bir gün, onlara önemli bir soru sordu:

“Mesih ile ilgili olarak ne düşünüyorsunuz? O kimin Oğlu'dur?”
(Mata 22:42)

Onlar Mesih'in Kral Davut'un soyundan gelecek olan biri olduğunu söyleyerek karşılık verdiler. İsa onlara, Davut'un, vaat edilen Kurtarıcının hem *Davut'un yersel oğlu* hem de *Tanrı'nın göksel Oğlu* olacağı hakkında söylemiş olduğu peygamberliği hatırlattı.¹⁵⁴

İsa daha önce öğrencilerine buna benzer bir soru sormuştu:

“Halk, İnsanoğlu'nun kim olduğunu söylüyor? Öğrencileri şu karşılığı verdiler, 'Kimi...peygamberlerden biridir' diyor. İsa onlara, 'Siz ne dersiniz? Sizce ben kimim?' dedi. Simun Petrus, 'Sen yaşayan Tanrı'nın Oğlu Mesih'sin' yanıtını verdi. İsa ona, 'Ne mutlu sana Yunus oğlu Simun... bu sırrı sana açan insan (et ve kan) değil, göklerdeki Babam'dır' dedi.” (Matta 16:13-17)

Er ya da geç hepimiz bu soruyu yanıtlamak zorundayız:

İsa hakkında ne düşünüyorsunuz? İsa kimin Oğlu'dur?

KİMİLERİNİN SÖYLEDİKLERİ

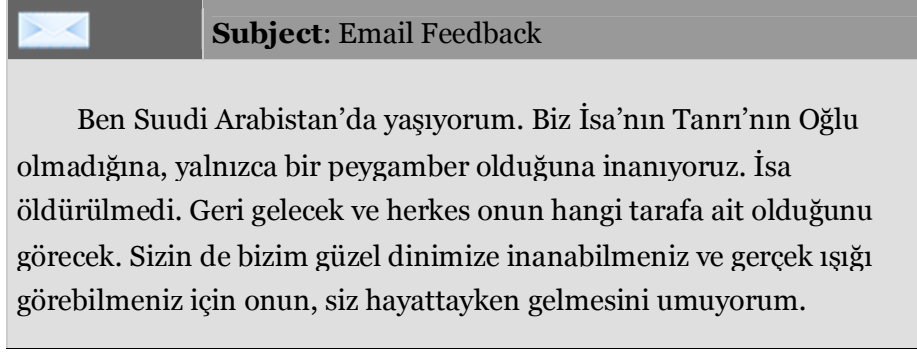
Pek çok Batılı için İsa aşına oldukları bir lanet sözcüğünden daha fazlası değildir.

Kimileri ise O'nun yalnızca büyük bir ahlak öğretmeni olduğunu söylerler.

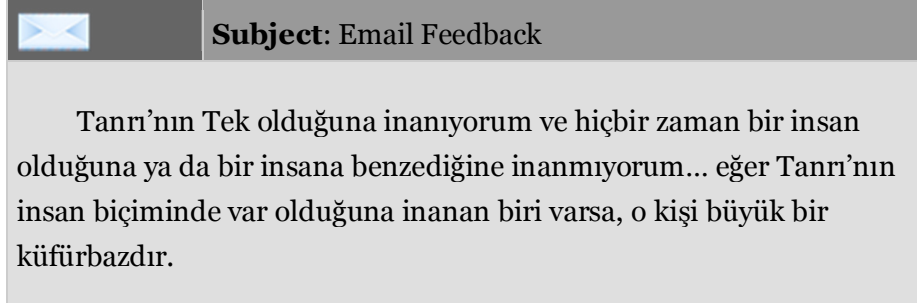
Ortodoks Yahudiler İsa'nın adını ağızlarına bile almaktan kaçınırlar, ve ondan yalnızca "o adam" olarak söz ederler.

Hintliler İsa'yı çok sayıdaki tanrı ve tanrıçalarının arasında bulunan tanrısal şekil almış biri olarak görürler.

Müslüman komşularım ise bu konu hakkında şunları söylerler: "İsa'nın büyük bir peygamber olduğunu kabul ediyor ve ona saygı duyuyoruz, ama o Tanrı'nın Oğlu değildir." Elektronik posta gönderenlerden biri İsa hakkında şunları yazıyor:

Ve yazıştığımız bir Malezyalı'nın bu konuya ilgili düşüncesi ise şöyle:

Bu görüşlerin kaynağı, Kuran'ın (ya da Kuran) İsa hakkında bildirdikleridir.

KURAN NE DİYOR?

Kuran sürekli olarak İsa'nın "sadece bir peygamber" olduğunu bildirir (Sure 4:171-173; 5:75; 2:136). Her şeye rağmen Müslümanlar'ın saygı duyduğu kitap, aynı zamanda biyolojik babası olmadığı için peygamberler arasında eşsiz olduğunu beyan eder ve O'nu *İsa ibn Meryem*, "*Meryem'in Oğlu İsa*" olarak adlandırır. (Sure 19:34) Kuran peygamberlerin günahlarına işaret eder, ama hiçbir zaman İsa'ya günah atfetmez. O'ndan, "*kutsal Oğul*" olarak söz edilir.¹⁵⁵ Kuran aynı zamanda İsa'yı körlerin gözlerini açma, cüzamlıyı iyileştirme, ölüleri diriltme ve hatta yaratma gücüne sahip olan tek peygamber olarak tanıtır.¹⁵⁶ Ve Kuran *El Mesih* (Mesih), *Ruhullah* (Tanrı'nın Ruhü) ve *Kelamullah* (Tanrı'nın Sözü) gibi yüksek unvanları yalnızca İsa'ya atfeder.¹⁵⁷

İsa'nın eşsizliği hakkındaki Kuran'ın bu ifadelerini belirttikten sonra, Kuran'ın "Mesih, Meryem Oğlu İsa" ile ilgili portresinin Kutsal Kitap'inkinden tamamen farklı olduğunu da ifade etmek gerekir. Örneğin, İsa'ya yukarda sözü edilen unvanları atfeden aynı Kuran ayeti, şunları bildirir: "**Meryem oğlu İsa Mesih ancak Allah'ın peygamberi, Meryem'e ulaştırdığı (emriyle onda var ettiği) kelimesi ve kendisinden bir ruhtur. Öyleyse Allah'a ve peygamberlerine iman edin, '(Allah) üçtür' demeyin. Kendi iyiliğiniz için buna son verin. Allah ancak bir tek ilahdır. O çocuk sahibi olmaktan uzaktır. Göklerdeki her şey, yerdeki her şey O'nundur.**" (Sure 4:171)

Senegal'de, hem çocuklar hem de yetişkinler, "İsa Tanrı'nın Oğlu değildir! Tanrı'nın Oğlu yoktur!" demekte yalnızca çabuk davranmakla kalmaz, "İsa'nın çarmıha gerilmediğini" de ilk söylediklerine eşit derecede bir inançla duyururlar.

İsa'nın çarmıha gerilmediği düşüncesini nereden edinmişlerdir?

Bu düşüncenin kaynağı Kuran'da bildirilen şu ayetlerdir: "**İnkarlarından ve Meryem'e büyük bir iftira atmalarından ve 'Biz Allah'ın peygamberi Meryem oğlu İsa Mesih'i öldürdük' demelerinden dolayı Yahudiler'in kalplerini mühürledik; oysa onu öldürmediler ve asmadılar. Fakat onlara öyle gibi gösterildi. Onun hakkında anlaşmazlığa düşenler, bu konuda kesin bir şüphe içindedirler. O hususta hiçbir bilgileri yoktur. Sadece zanna dayanıyorlar. Onu kesin olarak öldürmediler. Fakat Allah onu kendisine yükseltmiştir. Allah, üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir.**" (Sure 4:156-158)

KUTSAL KİTAP NE DER?

Kuran yazılmadan yüzlerce yıl önce, Eski ve Yeni Antlaşma Yazılarını kaleme alan kırk peygamber ve elçi Mesih ve Mesih'in Görevi konusunda farklı bir portre çizdiler.

Üç yıldan uzun bir süredir İsa ile yürüyen ve konuşan Yuhanna, İsa'nın "Tanrı Oğlu" unvanı ile ilgili olarak şu tanıklıkta bulundu:

"İsa, öğrencilerinin önünde, bu kitapta yazılı olmayan başka birçok doğaüstü belirti gerçekleştirdi. Ne var ki yazılanlar, İsa'nın Tanrı'nın Oğlu Mesih olduğuna iman edersiniz ve iman ederek O'nun adı ile sonsuz yaşama kavuşasınız diye yazılmıştır." (Yuhanna 20:30-31)

Elçi Yuhanna aynı zamanda şunları da yazdı:

"Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı ile birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı. Başlangıçta O Tanrı ile birlikteydi. Her şey O'nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O'nsuz olmadı...Söz insan olup aramızda

yaşadı. O'nun yüceliğini –**Baba'dan gelen** lütuf ve gerçek ile dolu **biricik Oğul'un** yüceliğini– gördük.” (Yuhanna 1:1-3,14)

Yıllar önce bir Müslüman arkadaşım bana güvenerek şu sırrı verdi: “Kuran İsa'ya **Kelamullah** (Tanrı'nın Sözü) ve **Ruhullah** (Tanrı'nın Canı) unvanlarını verir. Eğer İsa, **Tanrı'nın Sözü ve Canı** ise, o zaman İsa Tanrı'dır!”

Daha sonra bazı kişiler bu arkadaşımı küfürbazlık ve *şirk* (Arapça: *Tanrı'ya eş koşmak*¹⁵⁸) ile suçladılar. Arkadaşım hiç olmazsa iyi dostlarla birlikteydi! İsa'nın zamanındaki Yahudi din önderleri, İsa'yı da aynı şekilde suçlamışlardı.

İsa şöyle dedi:

“Ben ve Baba biriz.
Yahudi yetkililer O'nu taşlamak için yerden yine taş aldılar.
İsa onlara, ‘Size Baba'dan kaynaklanan birçok iyi işler gösterdim’ dedi. Bu işlerden hangisi için beni taşıyorsunuz?’
Yahudiler O'na şöyle yanıt verdiler, ‘Seni iyi işlerden ötürü değil, **küfür ettiğin için** taşıyoruz. **İnsan olduğun halde Tanrı olduğun ileri sürüyorsun.**” (Yuhanna 10:30-33)

Yahudiler, İsa'yı, Lüsifer'in yapmaya çalıştığı aynı şeyle suçladı: Yalnızca Tanrı'ya ait olan eşsiz ve yüce konumu gasp etmek! İsa'yı, *Kendisini Tanrı'nın yerine koymak* ile suçladılar.

BEDEN ALMA! TANRILAŞTIRMA DEĞİL!

Ne İsa ne de peygamberler *bir insanın Tanrı olacağını* öğretmediler. Aksine, Kutsal Yazılar *Tanrı'nın insan olacağını* açıkça belirttiler. Örneğin, Mesih doğmadan 700 yıl önce peygamber Yeşaya şunları yazdı:

*“Karanlıkta yürüyen halk büyük bir ışık görecek; ölümün gölgelediği diyarda yaşayanların üzerine ışık parlayacak...Çünkü bize **bir çocuk doğacak,** bize **bir oğul verilecek.** Yönetim O'nun omuzlarında olacak. O'nun adı Harika Öğütçü, **Güçlü Tanrı,**Ebedi Baba, Esenlik Önderi olacak.” (Yeşaya 9:2,6)¹⁵⁹*

Yeşaya aynı zamanda gelecek olan Mesih hakkında şu sözleri de yazdı:

*“Ey Yerusolim'e müjde getiren! Yükselt sesini bağır, sesini yükselt korkma. Yahuda kentlerine: **‘İşte Tanrınız!’** de.” (Yeşaya 40:9)*

Beden alma (Tanrı'nın insan bedenine bürünmesi), başlangıçtan beri Tanrı'nın planına dahildi, ama *tanrılaştırma* (bir insanın kendisini Tanrı yerine koyması) hiçbir zaman Tanrı'nın planında yer almadı. Bir insanın Tanrı olduğunu ileri sürmek küfürdür, ama *sonsuz Söz'ün insan olduğunu* fark etmek, Tanrı'nın planını benimsemektir.

KAĞIT ÜZERİNDE Mİ, YÜZ YÜZE Mİ?

Eğer birini iyi tanımak istiyorsanız, işe yarayacak en iyi yöntem hangisidir?

İletişiminizi yazılı mektuplarla sınırlamak.

Ya da, belirli bir süre mektuplaştıktan sonra o kişiyle yüz yüze gelmek ve birlikte zaman geçirmek.

Kutsal Yazılar ne kadar harika olurlarsa olsunlar, bir zamanlar Adem ve Havva ile birlikte yürüyen ve konuşan ve onların soylarının Kendisini kişisel olarak tanımalarını tasarlayan Tanrı, iletişimini *kağıt* ile sınırlamayı hiçbir zaman düşünmedi. Başlangıçtan beri bir **Kişi** olarak bizimle iletişim kurmayı planladı. Yüzlerce yıldır Sözü'nü peygamberlerine papirüs tomarları ve *hayvan derileri* üzerine yazdıran RAB, insanlığa Kendisini *insan derisi* içinde açıklamayı vaat etti. Tanrı, sözlerini bize yalnızca *bir kitap* içinde sağlamayı tasarlamadı, Sözü'nü aynı zamanda **bir beden** içinde de sağlayacaktı.

*“Mesih dünyaya gelirken şöyle diyor: ‘Bana **bir beden** hazırladın.’*
(İbraniler 10:5)¹⁶⁰

*“Kuşkusuz Tanrı yolunun sırrı büyüktür: **O bedende** göründü.”* (1. Timoteos 3:16)

GÖRKEMİNE YAKIŞMAZ

Tanrı'nın, insan bedeninde konut kuracağı ile ilgili planını defalarca beyan etmiş olmasına rağmen, insanların şöyle dediklerini duyuyorum: “Tanrı'nın insan olması gerektiğinin söylenmesi, O'nun her şeyden üstün olan görkemine yakışmaz!”

Beden alma kavramı zihinleri ürküten bir kavram olmasına rağmen, gerçekten Tanrı'nın görkeminin üstünlüğüne aykırı mıdır? Yoksa bu kavram, Tanrı'nın, Kendisi için yaratmış olduğu insanlar ile yakın bir ilişki kurmak için sahip olduğu doğasının ve yaptığı planın gerekli bir parçası mıdır?

Yaşamda, kendimizi en yakın hissettiğimiz kişiler genellikle bizim yaşadıklarımızı yaşamış olan kişilerdir. En iyi teselliye ve yardımı sağlayabilecek olanlar, birbirine benzeyen mücadelelerden ve sıkıntılardan geçmiş olan kişilerdir. Yaratıcımız, Nihai Avutucudur.

*“Bu çocuklar etten ve kandan oldukları için İsa... onlar ile aynı insan yapısını aldı... Çünkü kendisi denenip acı çektiği için denenene yardım edebilir... Çünkü başkâhımız zayıflıklarımızda bize yakınlık duyamayan biri değildir; tersine **her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir.**”* (İbraniler 2:14,18; 4:15)

Başlangıçtan beri Tanrı'nın planı, et ve kandan oluşan bir beden sınırlanmalarını ve rahatsızlıklarını üzerine almaktı; Tırnaklarının içinin kirlenmesi, açlık, acı ve bizim yaşadığımız her şeyi yaşamak. Burada sözü edileden farklı bir öğretiler verenler, Tanrı'nın peygamberlerini ve planını yalnızca reddetmekle kalmazlar, aynı zamanda Tanrı'nın doğasını ve davranışlarını da reddetmiş olurlar. Bu kişiler, Tanrı'yı, insanların Kendisini kişisel bir şekilde tanımasını isteyen sadık ve sevecen Yaratıcı olarak kabul etmek yerine, O'nu tanınamaz ve bilinemez olarak beyan ederler.

Hizmet etmek ve bereketlemek amacıyla bir başkasının seviyesine inmek için isteksiz olma konusunda "görkemli" olan hiçbir şey yoktur. Yaratıcımız, tarihte hiçbir zaman, bizim seviyemize inme düşüncesini küçümsememiştir. Seviyemize inmek O'nun planıydı ve bunu isteyerek yaptı.¹⁶¹

*"O'nun yoksulluğu ile siz zengin olasınız diye, **zengin olduğu** halde sizin uğrunuz **yoksul oldu.**" (2. Korintliler 8:9)*

Sonsuz Söz –Kişi olarak– gezegenimizi sizin uğrunuz ve benim uğruma ziyaret etti. Görkem ve onur yönünden "zengin olan" evrenin Yaratıcısı, bir kulun yerine geçerek "yoksul oldu." Bunu, bizim zengin olabilmemiz için yaptı. Para ve maddesel mallarla ifade edilen bir zenginlikten söz etmiyoruz. Zenginlik ile, bağışlama, doğruluk, sonsuz yaşam ve O'nun sevgisi, sevinci, esenliği ve kutsal arzuları ile doldurulmuş bir yürek gibi tüm ruhsal bereketleri kast ediyoruz.

BÜYÜKLÜĞÜN TANIMI

Çok kişi Tanrı'nın, et ve kandan oluşan bir beden alarak yeryüzüne gelemecek kadar büyük olduğunu düşünür. Acaba bunun nedeni, bu kişilerin büyüklük tanımı ile Tanrı'nın büyüklük tanımının birbirlerinden farklı olmaları mıdır?

İsa, gerçek büyüklüğü öğrencilerine şöyle tanımladı:

*"Bilirsiniz ki, ulusların önderleri sayılanlar, onlara egemen kesilir, ileri gelenleri de onlara ağırlıklarını hissettirirler... Sizin aranızda böyle olmayacak. Aranızda **büyük** olmak isteyen ötekilerin **hizmetkârı** olsun. Aranızda **birinci** olmak isteyen, **hepinizin kulu** olsun. **Çünkü İnsanoğlu bile hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fidiye olarak vermeye geldi.**" (Markos 10:42-45)*

Kendisini en çok alçaltan ve diğerlerine en iyi hizmeti veren kişi, en büyük kişidir.¹⁶²

RÜZGARIN VE DALGALARIN EFENDİSİ

İsa ve öğrencileri bir gün öğrencilerin balıkçı teknesinde Celile Gölü'nün üstündeydiler.

*“Gölde ansızın **büyük bir fırtına** koptu. Öyle ki, dalgalar teknenin üzerinden aşuyordu. İsa bu arada uyuyordu.*

Öğrenciler gidip O'nu uyandırarak, ‘Ya Rab, kurtar bizi, yoksa öleceğiz’ dediler.

*İsa, ‘Neden korkuyorsunuz, ey kıt imanlılar?’ dedi. Sonra kalkıp rüzgarı ve gölü azarladı. Ortalık **sütliman** oldu.*

*Hepsi hayret içinde kaldı. ‘**Bu adam nasıl bir adam ki, rüzgar da göl de O'nun sözünü dinliyor?**’ dediler. (Matta 8:24-27)*

“BU ADAM KİM OLABİLİR?”

İsa'nın bir insan olduğu aşıkardı. Bir teknede uyudu; O, yorgun, aç ve susuz olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Ama sonra uyandı, ayağa kalktı ve fırtınayı azarladı. Şiddetli rüzgar hemen o anda durdu ve kabarmış dalgalar sakinleştiler.

Öğrencilerin şu soruyu sormalarına şaşırılmamak gerekir:

“Bu adam kim olabilir?”

Bu olaydan bin yıl önce, Mezmur yazarı şöyle yazmıştı:

*“**Ya Rab, senin gibi güçlü RAB var mı? ...Sen kudurmuş denizler üzerinde egemenlik sürer ve dalgalar kabardıkça onları dindirirsin.**” (Mezmur 89:8-9)*

“Bu adam kim olabilir?” Müjde, aynı zamanda denizin üzerinde yürüyen İsa'dan da söz eder.¹⁶³ İsa'nın öğrencileri bir kez daha *“büyük bir şaşkınlık içindeydi”* (Markos 6:51). Ama İsa denizin dalgaları üzerinde insanları şaşırtmak için yürümedi; bunu, öğrencilerinin, Kendisinin kim olduğunu anlamalarına yardımcı olmak için yaptı.

Peygamber Eyüp, iki bin yıl önce Tanrı hakkında konuşurken bu konudan söz etmişti:

***O'dur tek başına gökleri geren ve denizin dalgaları üzerinde yürüyen.**” (Eyüp 9:8)*

“Bu adam kim olabilir?” Tanrı bizi noktaları birleştirmeye ve İsa'nın önce ve şimdi kim olduğunu anlamaya davet eder. Ama ne yazık ve ne üzücüdür ki, çok kişi bunu hiçbir zaman yapmaz.

*“O dünyadaydı, dünya O'nun aracılığıyla var oldu, ama **dünya O'nu tanımadı.**” (Yuhanna 1:10)*

“Bu adam kim olabilir?” Bir gün, İsa'nın Kendisi, düşman bir dindar topluluk ile konuşurken, bu soruya yanıt verdi:

“BEN'İM”

*“İsa yine halka seslenip şöyle dedi: **Ben dünyanın ışığıyım. Benim** arımdan gelen, asla karanlıkta yürümez, yaşam ışığına sahip olur...**Bir kimse sözüme uyarsa ölümü asla tatmayacaktır.**’ Sonra Yahudiler O’na, ‘Seni cin çarptığını şimdi anlıyoruz’ dediler.... İbrahim öldü, peygamberler de öldüler. Oysa sen, ‘Bir kimse sözüme uyarsa ölümü asla tatmayacaktır’ diyorsun. Yoksa sen babamız İbrahim’den üstün müsün? O öldü, peygamberler de öldüler. **Sen kendini kim sanıyorsun?**”*

İsa şu karşılığı verdi: ‘Babanız İbrahim günümü göreceği için sevinç ile coşmuştu. Gördü ve sevindi.

*Yahudiler, ‘Sen daha elli yaşında bile değilsin. İbrahim’i de mi gördün?’ dediler. İsa, **‘Size doğrusunu söyleyeyim, İbrahim doğmadan önce BEN VARIM’** dedi. **O zaman İsa’yı taşlamak için yerden taş aldılar, ama O gizlenip tapınaktan çıktı.**” (Yuhanna 8:12,52-53,56-59)*

Yahudiler İsa’yı neden taşlamaya kalktılar? Çünkü İsa, *“Bir kimse sözüme uyarsa asla ölümü tatmayacaktır”* ve *“İbrahim doğmadan önce, **BEN VARIM’** dedi. İsa yalnızca ölüm üzerindeki yetkisini ve İbrahim’den (1900 yıl önce ölmüştü) önce var olduğunu iddia etmekle kalmamış, aynı zamanda **‘BEN VARIM’** diyerek Tanrı’nın kişisel adını da kullanmıştı.¹⁶⁴*

İsa’nın dinleyicileri O’nun ne demek istediğini anladılar. Bundan dolayı O’nu küfür etmekle suçladılar ve O’na atmak için yerden taş aldılar.

YALNIZCA TANRI’YA TAPININ

İsa, yalnızca Tanrı’nın tapınmamızın Objesi olmaya layık olduğunu sürekli öğretti. İsa, bu nedenle, **‘Tanrın Rab’be tapacak ve yalnızca O’na kulluk edeceksin’** dedi (Matta 4:10). Ama buna rağmen, Müjde’de insanların İsa’nın önünde eğildiklerini ve O’na tapındıklarını yazan ifadelerin sayısı onu bulmaz.

Bir gün, *‘bir cüzamlı geldi’* ve *‘YA Rab, istersen beni temiz kılabilirsin’* diyerek **‘O’na tapındı.**¹⁶⁵ Sonra İsa elini uzatıp adama dokundu, *‘İsterim, temiz ol!’* dedi. *Adam anında cüzamdan temizlendi.”* (Matta 8:2-3) İsa cüzamlı adamı, O’nun ayaklarına kapanarak O’na tapındığı için azarladı mı?

Hayır, sadece ona dokundu ve onu iyileştirdi.

İsa ölümden dirildikten sonra Tomas adlı bir öğrencisi İsa’nın önünde yere kapandı ve O’na, *“Rabbim ve **Tanrım!**”* dedi. İsa, onu küfür etmekle suçlayarak azarladı mı?

Hayır, İsa yalnızca şöyle dedi: “Tomas, sen beni gördüğün için iman ettin. Görmeden iman edenlere ne mutlu!” (Yuhanna 20:28-29)

Bu ifade bize İsa'nın kimliği hakkında ne öğretir?

SİZ KARAR VERECEKSİNİZ

Her birimizin İsa'nın kimliği konusunda neye karar vereceği, kişisel bir seçimdir, ama hiç kimse O'nun hakkında kendisi ile çelişen bir değerlendirmeyi benimsemesin. Eğer İsa, komşularımın bana söyledikleri gibi “büyük bir peygamber” ise, peygamber olduğu için aynı zamanda olduğunu iddia ettiği Kişiydi de: *Tanrı'nın Sonsuz Sözü ve Oğlu*. İsa'nın, “peygamberden başka biri olmadığını” beyan etmek, hem İsa'nın tanıklığını hem de peygamberlerin mesajını inkar etmektir.¹⁶⁶

Daha önceleri bir septic (şüpheci) ve yirminci yüzyılın büyük entelektüellerinden biri olan C.S. Lewis, İsa hakkında şunları yazdı:

“Burada, insanların genellikle O'nun hakkında söyledikleri gerçekten ahmakça olan bir ifadeyi belirtmek istiyorum ve herhangi birinin bu ahmakça ifadeyi söylemesini bu ifadeye vereceğim karşılık ile engellemeye çalışıyorum: ‘İsa’yı büyük bir ahlak öğretmeni olarak kabul etmeye hazırım. Ama O'nun Tanrı olduğunu belirten iddiasını kabul etmiyorum.’ Bu sözler, söylemememiz gereken sözlerdir. Yalnızca insan olan biri, İsa'nın söylediği türde ifadelerde bulunursa, büyük bir ahlak öğretmeni olması mümkün değildir. Böyle biri ya delidir ya da Cehennem Şeytanıdır. Seçiminizi yapmak zorundasınız. Bu adam ya Tanrı'nın Oğlu'ydu ve Oğlu'dur; ya da çıldırmış biridir ya da daha da kötüsüdür. Ya O'nu bir ahmak yerine koyabilir, O'na tükürebilir ve O'nun bir cin olduğunu söyleyerek O'nu öldürebilirsiniz; ya da O'nun ayaklarına kapanarak ve O'na Rab ve Tanrı olarak hitap eder ve O'nun ayaklarına kapanabilirsiniz. Ama O'nu, insan ve büyük bir öğretmen olduğu saçmalığı ile hor görmeyelim. Bunu yapmamıza izin vermemiştir. O, kim olduğunu belirtirken bunları kast etmedi.¹⁶⁷

“BİZE AÇIKÇA SÖYLE”

Sık sık: “Bize Kutsal Kitap'ta, İsa'nın, ‘Ben Tanrı'yım!’ dediği bölümleri göster” diyen birileri karşıma çıkar. İsa'nın zamanındaki din önderleri de, Tanrı olduğunu söylemesi için O'na baskı yapmaya çalıştılar.

İsa şöyle dedi: “**Kapı Ben'im**. Bir kimse **benim** aracılığım ile içeri girerse kurtulur” ...Yahudi yetkililer O'nun çevresini sararak, ‘Bizi daha ne kadar zaman kuşkuda bırakacaksın?’ dediler. Eğer Mesih isen, **bize açıkça söyle**.’ İsa onlara şu karşılığı verdi. ‘Size söyledim, ama iman etmiyorsunuz. Babam'ın adı ile yaptığım işler bana tanıklık ediyor... **Ben ve Baba biriz**.’ **Yahudi yetkililer O'nu taşlamak için yerden yine taş aldılar**.

İsa onlara, 'Size Babam'dan kaynaklanan birçok iyi işler gösterdim' dedi. 'Bu işlerden hangisi için Beni taşıyorsunuz?'

Yahudiler şöyle yanıt verdiler: 'Seni iyi işlerden ötürü değil, küfür ettiğin için taşıyoruz. İnsan olduğun halde Tanrı olduğunu ileri sürüyorsun.'" (Yuhanna 10:9, 24-25, 30-33)

Bu dindar topluluk O'nu neden taşlamak istedi?

Çünkü İsa, "Ben ve Baba **biriz**' demişti. İsa'nın Tanrı ile bir olduğunu söylemesi, onların düşüncelerine göre küfür etmekte. Ama her şeye rağmen bu aynı Yahudiler düzenli olarak, "Tanrımız Rab, Rab **birdir**" (çoğul bir birlik) anlamını taşıyan 'Adonay Eloheynu Adonay **ehad**' sözlerini beyan etmekle Tanrı'ya olan imanlarını duyurmaktaydılar. İsa, Kendisini, her zaman Tanrı ile bir olan Tanrı'nın Oğlu olarak ilan ediyordu.¹⁶⁸ Yahudiler'in, O'nu küfür etmekle suçlamalarının nedeni buydu.

İsa Tanrı'nın Sözü ve Oğlu olarak sahip olduğu sonsuz varlığı ile hiçbir zaman kibirlenmedi ya da bu varlığı ile gösteriş yapmadı. Etrafta, "Ben Tanrı'yım! Ben Tanrı'yım diyerek dolaşmadı. Aksine, yeryüzündeki yaşamını tüm insanlığın yaşamasını amaçladığı şekilde –mükemmel bir alçakgönüllülükle ve Tanrı'ya istekle boyun eğerek– sürdürdü.

İsa, "**Kendi isteğimi değil, beni gönderenin isteğini yerine getirmek için gökten indim**" (Yuhanna 6:38) diyebilen tek Kişi'dir. **Tanrı'nın** yüceltilmiş Oğlu olan İsa'nın yaşamının görkemi, **İnsanoğlu** olmak için Kendisini alçaltmış olmasıdır.

İsa, başkalarına Kim olduğunu açıklarken, bu açıklamayı alçakgönüllü ama yine de güçlü bir şekilde yapmayı seçti.

Bir gün, varlıklı genç bir adam İsa'ya geldi ve O'na "**İyi Öğretmen**" unvanı ile hitap etti. Bunun üzerine İsa, adama şu soruyu sordu, "**Bana neden iyi diyorsun? İyi olan yalnız Biri var; O da Tanrı'dır.**" (Luka 18:19)¹⁶⁹ Bu zengin adam, İsa'nın Tanrı olduğuna inanmadı, ama İsa –şahıslandırılmış tanrısal iyilik– bu zengin genç adamı bilmeden parçalarını bir araya getirmeye ve O'nun Kim olduğunu anlamaya davet ediyordu.

İsa, bizlerin de O'nun Kim olduğunu anlamamızı istiyor.¹⁷⁰

SÖYLENEN SÖZLERİ YAPILAN İŞLERLE DESTEKLEMEK

İsa'nın yaptığı sayısız güçlü mucizeler, O'nun, düşmüş ve günah ile lanetlenmiş olan yaratılışın her unsuru üzerindeki yetkisini ve gücünü ortaya koydu. O, insanların ne düşündüklerini bildi, günahı bağışladı, binlerce kişinin yemesi için ekmeği ve balığı çoğalttı, fırtınaları dindirdi, ve kötü ruhlara defolup gitmelerini buyurdu. Tek bir söz ya da dokunuşla hastaları iyileştirdi, kötürümlerin yürümesini, körlerin görmesini,

sağırın işitmesini ve ölümlerin yaşama dönmesini sağladı. Mesih, aynı peygamberlerin önceden bildirmiş oldukları gibi, “*RABBİN yeryüzündeki Kolu’ydu.*”¹⁷¹

İsa’nın her şeyden üstün olan görkemi, gören gözlere sahip olan kişiler için Varlığının her yanından parladı. İsa’nın yaptığı işler, söylediği sözlerin doğru olduklarını kanıtladı. Örneğin, daha önce okuduğumuz gibi, İsa, “Yaşam” olduğunu ileri sürdü. O, bu iddiasının doğru olduğunu nasıl kanıtladı? İsa, “Yaşam” olduğunu, ölümlere dirilmelerini buyurarak ispatladı.

Rab İsa bir gün, dört gün önce ölmüş olan Lazar adlı bir adamın mezarının yanındaydı. Lazar’ın bedeni taştan oyulmuş bir mezara gömülmüştü. İsa, Lazar’ın kız kardeşine ağlamamasını, kardeşinin tekrar yaşayacağını söyledi:

Lazar’ın kız kardeşi İsa’ya, “*Son gün, diriliş günü onun dirileceğini biliyorum*” dedi.

İsa, onu, “**Diriliş ve Yaşam Ben’im.** Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır” diye yanıtladı. (Yuhanna 11:24-25)

İsa, sonra, iddiasının doğru olduğunu kanıtlamak için, “yüksek sesle, **Lazar, dışarı çık!**” diye bağırdı. *Ve ölü elleri, ayakları sargularla bağlı, yüzü peşkir ile sarılmış olarak dışarı çıktı.*

İsa oradakilere, ‘Onu çözün, bırakın gitsin’ dedi.

O zaman İsa’nın yaptıklarını gören Yahudiler’in birçoğu İsa’ya iman etti. Ama içlerinden bazıları Ferisilere giderek İsa’nın yaptıklarını onlara bildirdiler... Böylece, o günden itibaren İsa’yı öldürmek için düzen kurmaya başladılar... Başkâhinler ise Lazar’ı da öldürmeyi tasarladılar, çünkü onun yüzünden birçok Yahudi gidip İsa’ya iman ediyordu.” (Yuhanna 11:43-46, 53; 12:10-11)¹⁷²

İnsan yüreği ne kadar da sert!

SERT YÜREKLER

İsa’nın iddiaları ve Kendisinin giderek rağbet görmesi üzerine Yahudiler’in kışkırtıcı din ve politik önderleri yüreklerinde büyüyen bir tutku ile bir araya geldiler: İsa’nın susturulması gerekiyordu! O’nu öldürebilmeleri için suçlayacak bir neden –herhangi bir neden– arıyor, ama bulamıyorlardı. Tek mükemmel İnsan olarak doğmuş olan Biri nasıl suçlanabilirdi?

Bir Şabat günü İsa havrada öğretiyordu...

“Orada eli sakat bir adam vardı. Bazıları, İsa’yı suçlamak amacı ile, Şabat Günü hastayı iyileştirecek mi diye O’nu gözlüyorlardı. İsa, eli sakat adama, ‘Kalk, öne çık!’ dedi. Sonra havradakilere, ‘Kutsal Yasa’ya göre, Şabat Günü iyilik yapmak mı doğru, kötülük yapmak mı?’ Can kurtarmak mı doğru, can almak mı?’ diye sordu. Onlardan ses çıkmadı.

*İsa, çevresindekilere öfke ile baktı. **Yüreklerinin duygusuzluğu O'nu kederlendirmişti.** Adama, 'Elini uzat!' dedi. Adam elini uzattı, eli yine sapasağlam oluverdi.*

Bunun üzerine Ferisiler dışarı çıktılar, İsa'yı yok etmek için Hiroides yanlıları** (politik parti) **ile hemen görüşmeye başladılar.

*Ama İsa öğrencileriyle birlikte göl kıyısına çekildi... büyük bir kalabalık O'nun ardından geldi... Birçoklarını iyileştirmiş olduğundan, çeşitli hastalıklara yakalanmış olanlar, O'na dokunmak için üzerine üşüşüyordu. Kötü ruhlar O'nu görünce ayaklarına kapanıyor, '**Sen Tanrı'nın Oğlu'sun!**' diye bağıryorlardı." (Markos 3:1-11)*

KÖTÜ RUHLARIN ANLAYIŞI

Kötü ruhlar, bu Şifa Verenin Kim olduğunu biliyorlardı, bu nedenle O'na sahip olduğu doğru unvanı ile hitap ederek, "**Sen Tanrı'nın Oğlu'sun**" diye bağıryorlardı.

Bu düşmüş meleklerin hepsinin İsa'nın önceki geçmişinden haberleri vardı.

Binlerce yıl önce, O, göklere ve yeryüzüne var olmaları için buyurduğunda, bu düşmüş melekler O'nun kudretli gücüne ve aklı aşan bilgeliğine tanık olmuşlardı. O'nun, haklı gazabı ile, Kendisine baş kaldıran Şeytan'ı izlemek için yaptıkları seçimden sonra kendilerini gökyüzünden dışarı atmış olduğu o günü hatırladıkları zaman korkudan titriyorlardı.¹⁷³ Ve O şimdi burada, yeryüzünde insanların arasında yaşıyordu!

Bu durum tehlike belirtisiydi ve başarısızlıklarını işaret ediyordu.

Kendi efendilerinin yetkisi çöküyordu.

Günahın laneti tersine dönmeye başlıyordu.

Bir kadının Soyu olan Sonsuz Oğul'un Kendisi egemenliklerini ele geçirmişti. Bu nedenle, kötü ruhlar, "*O'nun önünde yere kapanarak, '**Sen Tanrı'nın Oğlu'sun**' diye bağıryorlardı!*" Bu arada din önderleri, "**O'nu nasıl yok edebileceklerini düşünerek O'na karşı düzen kurmaya başladılar.**"

Bir defasında, ben bu öyküyü bazı konuklarıma anlattıktan sonra aralarından bir erkek şu yorumda bulundu: "İnanılmaz bir şey! Kötü ruhlar İsa'ya, din önderlerinden daha fazla saygı duymuşlar!"

Evet, inanılmaz! Ama gerçek.